

Danielin kirja - sata kuusi

Tuomion paljastuminen: 11. syyskuuta sunnuntailakiin – profeetallinen analyysi

Jeff Pippenger
2024-02-29

Elävien tutkiva tuomio alkoi 11. syyskuuta 2001, ja toimeenpaneva tuomio alkaa pian tulevan sunnuntailain myötä. Nämä kaksi tuomion ajanjaksoa edustavat sen sanansaattajan työtä, joka valmistaa tien liiton kolmannelle Sanansaattajalle ja kolmannelle Elialle, mikä on sen Elia-sanansaattajan päättymisen, joka alkoi milleriläisessä historiassa.

Kristuksessa liiton Sanansaattajan täyttymyksenä Hän puhdisti kahdesti kirjaimellisen maallisen temppelin, joka oli Hänen ruumiinsa ja Hänen hengellisen temppelinä esikuva. Hänen kirjaimellinen maallinen temppelinä alkoi erämaan ilmestysmajan temppelinä, sitten Salomon temppelinä, sitten temppelinä, joka rakennettiin uudelleen seitsemänkymmenen Babylonin vankeusvuoden jälkeen, ja samana temppelinä Herodeksen suorittaman neljäkymmentäkuusi vuotta kestäneen uudistustyön jälkeen.

Jumalan ruumiillinen läsnäolo siunasi ilmestysmajan ja Salomon temppelin, mutta ei sitä temppeliä, joka rakennettiin uudelleen pakkosiirtolaisuuden jälkeen; kuitenkin tuo uudistettu temppeli sai siunauksen Kristuksen ruumiillisesta läsnäolosta. Herodeksen uudistaman temppelin historiassa Kristus puhdisti temppelin kahdesti Malakian kolmannen luvun täyttymykseksi. Ensimmäisessä puhdistuksessa Kristus nimitti temppeliä Isänsä huoneeksi, mutta viimeisessä temppelin puhdistuksessa Kristus nimitti sitä juutalaisten huoneeksi.

Milleriläisten historiassa Kristus rakensi hengellisen temppelin neljänäkymmenenäkuutena vuotena vuodesta 1798 vuoteen 1844. Lokakuun 22. päivänä 1844, Malakian kolmannen luvun täyttymyksenä, Hän tuli äkisti temppeliinsä puhdistaan näin tyhmit neitsyet. Sen jälkeen Hän saapui kolmantena enkelinä toteuttamaan toisen ja lopullisen puhdistuksen, mutta kuten muinaisen Israelin alkuvaiheessa, nyky-Israelilta puuttui se usko, joka oli välttämätön työn loppuun saattamiseksi.

11. syyskuuta 2001 Kristus palasi toteuttamaan toisen temppelin puhdistamisen, joka toteutuu, kun tyhmit neitsyet puhdistetaan pian tulevan sunnuntailain yhteydessä, heidän herätessään siihen todellisuuteen, etteivät he ymmärrä sitä tiedon lisääntymistä, joka avattiin vuonna 1989. Tuo tiedon lisääntyminen edustaa myöhäissateen sanomaa, joka on Keskiyön huudon sanoma, kun se asetetaan kymmenen neitsyen vertauksen yhteyteen. Danielin kirjan yhdennentoista luvun kuuden viimeisen jakeen sanoma, joka avattiin lopun aikana vuonna 1989, esitetään näiden jakeiden jakeessa neljäkymmentäneljä ilmauksena ”sanomia idästä ja pohjoisesta”.

Myöhäissateen sanoma on keskiyön huudon sanoma, ja se on idän ja pohjoisen sanoma. Itä ja pohjoinen edustavat vastaavasti islamia ja paavikuntaa, ja sanomana ne edustavat sitä sanomaa, jonka laodikealainen adventismi väärentää syyskuun 11. päivän 2001 ja pian tulevan sunnuntailain

välillä. Syyskuun 11. päivä 2001 edustaa islamia (itää), ja sunnuntailaki edustaa pedon merkkiä (pohjoista).

Laodikealaisen adventismin kuolinvuode on esitettyä noiden kahden tienviitan välissä, kuten tottelemattoman profeetan kuolema aasin ja leijonan välissä esikuvallistaa. Niiden kuolinvuode, jotka ottavat pedon merkin vastaan, on esitettyä ”sanomissa idästä ja pohjoisesta”, jotka saattavat paavillisen vallan raivon valtaan ja käynnistävät Jumalan kansan viimeisen vainon. Tuo sanoma alkaa pian tulevan sunnuntailain yhteydessä Yhdysvalloissa, missä ja myös milloin kolmannen voi-huudon islam iskee äkillisesti. Tuo odottamaton hyökkäys aiheuttaa kansallisen perikadon ja saattaa kansakunnat vihastumaan, antaen siten taloudellisen ja poliittisen käyttövoiman koota kaikki kansat yhteen islamia vastaan lohikäärmeen, pedon ja väärän profeetan kolminkertaisen liiton suojeluksessa.

Kolmannen Elia edustamassa historiassa sanoma, joka yksilöi kolmannen Voi-huudon, ilmoittaa lohikäärmeelle, pedolle ja väärälle profeetalle, että islam on se tuomion välikappale, jota Jumala käyttää rangaistukseen ihmisiä paavillisen vallanmerkin palvonnasta. Kuten kolmen Rooman, kolmen Babylonin, kolmen Elia ja tien valmistavien kolmen sanansaattajan kohdalla, kolmas Voi-huuto vahvistetaan kolmen Voi-huudon kolminkertaisen sovellutuksen kautta.

Ja minä näin ja kuulin enkelin lentävän keskitaivaalla ja sanovan suurella äänellä: Voi, voi, voi maan päällä asuvia niiden muiden kolmen enkelin pasuunan äänten tähden, jotka vielä ovat soittamatta! Ilmestys 8:13.

Sisar White antoi syvällisen tunnustuksensa Smithin kirjalle Daniel and Revelation ja osoitti hyväksynnässään, että jokaisen seitsemännen päivän adventistin tulisi omistaa tuo kirja, vaikkei hän ilmaissut sitä yhtä suorasanaisesti kuin minä juuri kirjoitin, mutta tämä tosiasia sisältyy hänen hyväksyntäänsä.

”Herra kutsuu työntekijöitä lähtemään kirjalevityskentälle, jotta nykyisen totuuden valoa sisältäviä kirjoja voidaan levittää. Maailman ihmisten on saatava tietää, että aikojen merkit täyttyvät. Viekkä heille kirjat, jotka valaisevat heitä. Daniel ja Ilmestyskirja, Suuri taistelu, Patriarkat ja profeetat sekä Aikakausten Toivo tulisi nyt viedä maailmaan. Daniel ja Ilmestyskirja -teoksen sisältämää suurenmoista opetusta ovat monet Australiassa tutkineet innokkaasti. Tämä kirja on ollut välineenä saattamassa monia kalliita sieluja totuuden tuntemiseen. Kaikki, mitä voidaan tehdä, on tehtävä Ajatuksia Danielista ja Ilmestyskirjasta -teoksen levittämiseksi. En tiedä mitään muuta kirjaa, joka voisi ottaa tämän kirjan paikan. Se on Jumalan auttava käsi.”

”Ne, jotka ovat olleet kauan totuudessa, nukkuvat. Heidän täytyy pyhittyä Pyhän Hengen kautta. Kolmannen enkelin sanoma on julistettava kovalla äänellä. Valtavat kysymykset ovat edessämme. Meillä ei ole aikaa hukattavana. Jumala varjelkoon, ettemme sallisi vähäisten asioiden peittää sitä valoa, joka tulisi antaa maailmalle.” Manuscript Releases, volume 21, 444.

Kirja, jonka nekin hylkäsivät, jotka torjuivat milleriläisen näkemyksen Danielin kirjan ”jokapäiväisestä”, yksilöitiin ”Jumalan auttavaksi kädeksi”. Jos Jumalan kansalle on annettu vastuu edellisessä lainauksessa mainittujen kirjojen levittämisestä, se merkitsee, että Jumalan

kansan oli itsekkin omistettava tuo kirja. Tämä kirja oli niiden hyökkäyksen kohteena, jotka edistivät Danielin kirjan ”jokapäiväistä” koskevaa ”uutta” näkemystä, sillä juuri sen kirjan he halusivat kirjoittaa uudelleen ja poistaa siitä oikean näkemyksen ”jokapäiväisestä”.

Kun sisar White viittasi Danielin kirjassa esiintyvän ”jokapäiväisen” kapinan kahteen pääasialliseen johtajaan, hän usein huomautti, ettei heillä (Prescottilla ja Daniellsilla) ollut kykyä ”päättellä syytä seuraukseen”. Laodikealaiset adventistiset historian revisionistit näyttävät kärsivän samasta ongelmasta.

Johtavat miehet olivat koko kapinan historian ajan vuodesta 1888 eteenpäin jossakin vaiheessa henkilökohtaisessa kokemuksessaan omaksuneet väärän opetuksen ”jokapäiväisestä”. Heidän kapinansa oli ”seuraus”, ja ”jokapäiväisen” väärä ymmärtäminen oli ”syy”. Laodikealaiset adventistiset revisionistit johtavat oppimattomat uskomaan, että juuri nuo adventtistorian historialliset kapinalliset eivät todellisuudessa olleetkaan kapinassa, vaikka heidän tarkistettua todistustaan ei milloinkaan tue Raamatun eikä Profetian Hengen todistus. Koska he eivät pidä ”seurausta” kapinana, he sulkevat pois mahdollisuuden etsiä ”syytä”.

Niin kuin varpunen pakenee ja pääsky lentää sinne tänne, niin aiheeton kirous ei käy toteen. Sananlaskut 22:6.

Jumalan kansan tulee tunnistaa kapina, ja kun he tekevät niin, heidän tulee etsiä sen syy. Sen jälkeen heidän tulee poistaa syy. Seuraavassa katkelmassa sisar White kommentoi Aakanin kertomusta.

”Minulle on näytetty, että Jumala tässä havainnollistaa, kuinka Hän suhtautuu syntiin niiden keskuudessa, jotka tunnustautuvat Hänen käskyjään noudattavaksi kansakseen. Ne, joita Hän on erityisesti kunnioittanut antamalla heidän todistaa voimansa huomattavia ilmauksia, niin kuin muinaisen Israelin kohdalla, ja jotka siitä huolimatta uskaltavat jättää huomiotta Hänen nimenomaiset ohjeensa, joutuvat Hänen vihansa kohteiksi. Hän tahtoo opettaa kansalleen, että tottelemattomuus ja synty ovat Hänelle perin vastenmielisiä eikä niitä tule pitää vähäpätöisinä. Hän osoittaa meille, että kun Hänen kansansa havaitaan synnissä, heidän tulee viipymättä ryhtyä päättäväisiin toimiin poistaakseen tuon synnin keskuudestaan, jottei Hänen paheksuntansa lepää heidän kaikkien päällä. Mutta jos vastuullisissa asemissa olevat sivuuttavat kansan synnit, Hänen paheksuntansa on oleva heidän yllään, ja Jumalan kansaa pidetään yhteisönä vastuullisena noista synneistä. Toiminnassaan kansansa kanssa menneisyydessä Herra osoittaa, kuinka välttämätöntä on puhdistaa seurakunta vääryyksistä. Yksi syntinen voi levittää pimeyttä, joka sulkee Jumalan valon pois koko seurakunnasta. Kun kansa huomaa, että pimeys laskeutuu heidän ylleen, eikä tiedä syytä siihen, heidän tulee etsiä Jumalaa vakavasti, suurella nöyryydellä ja itsensä alentamisella, kunnes ne vääryydet, jotka murehduuttavat Hänen Henkeään, löydetään ja poistetaan.

”Meitä kohtaan syntynyt ennakkoluulo siksi, että olemme nuhdelleet niitä vääryyksiä, joiden Jumala on minulle osoittanut olevan olemassa, sekä ankaruutta ja kovuutta koskeva huuto, joka on nostatettu, ovat epäoikeudenmukaisia. Jumala käskee meidän puhua, emmekä me vaiken. Jos Hänen kansansa keskuudessa on ilmeisiä vääryyksiä ja Jumalan palvelijat kulkevat niiden ohi välinpitämättöminä, he tosiasiaassa tukevat ja oikeuttavat syntisen ja ovat yhtä lailla

syllisiä, ja he saavat aivan yhtä varmasti osakseen Jumalan epäsuosion; sillä heidät tehdään vastuullisiksi syllisten synneistä. Näyssä minulle on osoitettu monia tapauksia, joissa Jumalan epäsuosio on kohdannut Hänen palvelijoitaan siksi, että he ovat laiminlyöneet puuttua keskuudessaan oleviin vääryyksiin ja synteihin. Niitä, jotka ovat puolustelleet näitä vääryyksiä, kansa on pitänyt hyvin ystävällisluonteisina ja miellyttävinä ihmisinä yksinkertaisesti siksi, että he ovat karttaneet selvän raamatullisen velvollisuuden täyttämistä. Tehtävä ei ollut heidän tunteilleen mieluinen; sen tähden he välttivät sitä.” Testimonies, osa 3, 265.

Adventismin piirissä kapinoineiden johtajien historia todistaa siitä, että yksi niistä vaiheista, joka heidän kapinassaan lähes aina nähdään, on se, että jossakin vaiheessa henkilökohtaista kokemustaan he omaksuivat väärän näkemyksen ”jokapäiväisestä”. Tästä huolimatta Smithin kirja, vaikka se ei olekaan inspiroitu ja vaikka se sisältää joitakin opillisia ongelmia, tarjoaa silti erinomaisen yleiskatsauksen siihen, kuinka pioneerit ymmärsivät Ilmestyskirjan luvut kahdeksan ja yhdeksän, joissa näemme kuuden ensimmäisen pasuunan profeetallisen historian esitettynä. Viittaamme Smithin selitykseen hänen kirjassaan Daniel and Revelation, kun alamme tarkastella kolmen Voi-huudon kolminkertaista sovellusta.

Sisar White ilmoittaa meille, että William Millerille annettiin suuri valo Ilmestyskirjan suhteen, mutta hänen ymmärryksensä luvuista kolmetoista sekä kuusitoista–kahdeksantoista oli virheellinen, sillä hän oli historian kannalta väärässä näköalapaikassa nähdäkseen, että hävittäviä valtoja on kolme eikä kaksi. Hänen suuri valonsa kohdistui Ilmestyskirjan lukuihin kaksi–yhdeksän.

“Saarnaajat ja kansa ovat pitäneet Ilmestyskirjaa salaperäisenä ja vähemmän tärkeänä kuin muita Pyhän Raamatun osia. Mutta minä näin, että tämä kirja on todellakin ilmestys, joka on annettu erityisesti niiden hyödyksi, joiden tulee elää viimeisinä päivinä, johdattamaan heitä ymmärtämään oikean asemansa ja velvollisuutensa. Jumala ohjasi William Millerin mielen profetioihin ja antoi hänelle suuren valon Ilmestyskirjasta.” Early Writings, 231.

Miller esitti käsityksensä seurakunnista, sineteistä, pasuunoista ja vihan maljoista seuraavasti.

”Aasian seitsemän seurakuntaa on Kristuksen seurakunnan historia hänen seitsemässä muodossaan, kaikissa sen mutkissa ja käännteissä, kaikessa sen menestyksessä ja vastoinikäymisessä, apostolien päivistä maailman loppuun asti. Seitsemän sinettiä ovat historia maan valtojen ja kuninkaiden toimista seurakuntaa vastaan sekä Jumalan suojeluksesta kansaansa kohtaan saman ajan kuluessa. Seitsemän pasuunaa ovat historia seitsemästä erityisestä ja raskaasta tuomiosta, jotka on lähetetty maan päälle eli Rooman valtakunnan ylle. Ja seitsemän maljaa ovat ne seitsemän viimeistä vitsausta, jotka on lähetetty paavillisen Rooman päälle. Näihin sekoittuu monia muitakin tapahtumia, jotka ovat kudottuina joukkoon kuin sivujoet ja täyttävät profetian suuren virran, kunnes koko kokonaisuus päättyy meille iankaikkisuuden valtamereen.”

”Tämä on minulle Johanneksen Ilmestyskirjan profetian rakenne. Ja sen ihmisen, joka haluaa ymmärtää tämän kirjan, täytyy tuntee perusteellisesti Jumalan sanan muut osat. Tässä profetiassa käytettyjä kuvakieliä ja vertauskuvia ei kaikkia selitetä siinä itsessään, vaan ne on löydettävä muista profeetoista ja selitettävä muissa Raamatun kohdissa. Sen tähden on

ilmeistä, että Jumala on tarkoittanut koko ilmoituksen tutkimista, jotta edes jostakin osasta saataisiin selkeä tieto.” William Miller, Miller’s Lectures, volume 2, lecture 12, 178.

Samoin kuin kolmas sanansaattaja, joka valmistaa tietä liiton Sanansaattajalle, edustaa seurakunnan tuomion sisäistä historiaa, vastakohtana kolmannelle Elialle, joka edustaa ulkoista historiaa nykyisen Babylonin tuomiossa, seurakuntia ja sinettejä koskeva pioneerien ymmärrys tunnisti saman sisäisen-ulkoisen todistuksen.

Sinetit esitellään huomiomme kohteiksi Ilmestyskirjan 4., 5. ja 6. luvussa. Näiden sinettien alla esitetyt näyt tuodaan esiin Ilmestyskirjan 6. luvussa sekä Ilmestyskirjan 8. luvun ensimmäisessä jakeessa. Ne kattavat ilmeisesti tapahtumat, jotka liittyvät seurakuntaan tämän armotalouden alkamisesta Kristuksen tulemukseen saakka.

”Siinä missä ne seitsemän seurakuntaa esittävät seurakunnan sisäisen historian, ne seitsemän sinettiä tuovat näkyviin sen ulkoisen historian suuret tapahtumat.” Uriah Smith, The Biblical Institute, 253.

Uriah Smith kuvasi milleriläistä käsitystä seurakuntien sisäisestä ja ulkoisesta suhteesta, ja James White esittää samankaltaisen yleiskatsauksen rinnakkaisten historian kulkujen näkökulmasta.

”Olemme nyt seuranneet seurakuntia, sinettejä ja petoja eli eläviä olentoja niin pitkälle kuin ne vastaavat toisiaan käsittäen samat ajanjaksot. Sinetit ovat seitsemän lukumäärältään, mutta petoja vain neljä. Ja tässä on ehkä syytä panna merkille, että ensimmäisen, toisen, kolmannen ja neljännen sinetin avautuessa kuullaan ensimmäisen, toisen, kolmannen ja neljännen pedon sanovan: ’Tule ja katso’; mutta kun viides, kuudes ja seitsemäs sinetti avataan, ei sellaista ääntä kuulla. Eivätkä myöskään kolme viimeistä seurakuntaa ja kolme viimeistä sinettiä vastaa toisiaan samojen ajanjaksojen kattajina niin kuin neljä ensimmäistä seurakuntaa ja neljä ensimmäistä sinettiä vastaavat. Mutta, kuten olemme osoittaneet, seurakunnat, sinetit ja pedot ovat yhtäpitävät käsittäen samat ajanjaksot lähes 1800 vuoden ajan, kunnes tulemme nykyhetkestä hieman yli puolen vuosisadan päähän.” James White, Review and Herald, 12. helmikuuta 1857.

Olemme juuri lainanneet kolmea milleriläisen historian keskeisistä uranuurtajista. Kaikki kolme pitivät kiinni oikeasta käsityksestä ”jokapäiväisestä”, ja he kaikki pitivät kiinni seurakuntia, sinettejä ja pasuunoita koskevasta yleiskatsauksesta siinä totuuden viitekehyksessä, jonka Miller johdatettiin ymmärtämään ja esittämään.

”Kun tulee miehiä, jotka tahtovat siirtää yhdenkin nastan tai pylvään siitä perustuksesta, jonka Jumala on Pyhän Henkensä kautta laskenut, puhukoot meidän työmme uranuurtajina olleet iäkkäät miehet suoraan, ja puhukoot myös ne, jotka ovat kuolleet, kirjoitustensa uudelleenjulkaisemisen kautta meidän aikakauslehdissämme. Kootkaa yhteen ne jumalallisen valon säteet, jotka Jumala on antanut johdattaessaan kansaansa askel askeleelta totuuden tietä. Tämä totuus kestää ajan ja koetuksen.” Manuscript Release, 760, 10.

11. syyskuuta 2001 Ilmestyskirjan kahdeksannentoista luvun mahtava enkeli laskeutui alas ja aloitti työn johdattaakseen ne, jotka ottaisivat vastaan ja söisivät Leipää, joka oli juuri tullut alas taivaasta, takaisin Jeremian kuudennen luvun ”vanhoille poluille”. Alfa ja Omega tarvitsi niitä,

jotka olivat halukkaita kilvoittelemaan ollakseen sadan neljäkymmenenneljän tuhannen joukossa, näkemään, ettei se, mikä toi Hänet alas taivaasta 11. elokuuta 1840, ollut pelkästään aikaprofetian täyttymys, vaan toisen voi-huudon aikaprofetian täyttymys. Hän tarvitsi kansansa löytämään uudelleen historian vanhat polut, joille Hän oli pystyttänyt milleriittojen temppelin niiden neljäkymmenenkuuden vuoden aikana, jotka ulottuivat vuodesta 1798 vuoteen 1844.

Tuo historia oli peittynyt roskien sekä väärennettyjen kolikoiden ja jalokivien alle. Tuo historia oli hämärtynyt väärän perustuksellisen sanoman vuoksi, joka oli rakennettu hiekalle eikä iankaikkiselle Kalliolle. Se oli millerilaisten historiassa, siinä historiassa, jossa, kuten Pietari sitä kuvaa, millerilaiset, ”jotka ennen ette olleet kansa”, mutta sitten tulivat ”Jumalan kansaksi”, oli herätetty ja rakennettu ”hengelliseksi huoneeksi, pyhäksi papistoksi”. Juudan sukukunnan Leijona laskeutui alas 11. syyskuuta 2001 ja johti viimeisten päivien kansansa työhön puhdistaa millerilaisen temppelin pystyttämisen historian ”temppeli”. Tätä työtä oli esikuvannut profetia, joka ennusti, että Herra oli herättävä miehen nimeltä Josia (mikä merkitsee Jumalan perustusta).

Kun Josia herätettiin esiin tottelemattoman profeetan ennustuksen täyttymyksenä, hän alkoi korjata rappiotilaan joutunutta temppeliä. Korjaus- ja puhdistustyön yhteydessä löydettiin ”Mooseksen kirus”, ja kun se luettiin Josialle, se sai aikaan Josian uskonpuhdistuksen. Käsittelimme tuota ennustusta yhteydessä ”seitsemän ajan” uudelleenlöytämiseen syyskuun 11. päivän 2001 jälkeisenä aikana.

Aloitamme tämän tutkimuksen seuraavassa artikkelissa.

“Niin kauan kuin ne, jotka tunnustavat totuuden, palvelevat Saatanaa, hänen helvetillinen varjonsa katkaisee heidän näkymänsä Jumalaan ja taivaaseen. He ovat niiden kaltaisia, jotka ovat menettäneet ensimmäisen rakkautensa. He eivät kykene katselemaan iankaikkisia todellisuuksia. Se, minkä Jumala on valmistanut meitä varten, esitetään Sakarjan kirjassa, luvuissa 3 ja 4 sekä 4:12–14: ‘Ja minä vastasin jälleen ja sanoin hänelle: Mitkä ovat nämä kaksi öljypuun oksaa, jotka kahden kultaisen putken kautta vuodattavat kultaisen öljyn itsestään? Ja hän vastasi minulle ja sanoi: Etkö tiedä, mitä nämä ovat? Ja minä sanoin: En, herrani. Niin hän sanoi: Nämä ovat ne kaksi voideltua, jotka seisovat kaiken maan Herran edessä.’”

”Herralla on yltäkylläisesti voimavaroja. Hänellä ei ole puutetta keinoista. Juuri meidän uskonpuutteemme, maailmallisuutemme, halpa puheemme, epäuskomme, joka ilmenee keskustelussamme, saa synkät varjot kokoontumaan ympärillemme. Kristusta ei paljasteta sanassa eikä luonteessa Hänet kokonaan ihanana ja kymmenentuhannen joukossa ylimmäisenä. Kun sielu tyytyy korottamaan itseään turhuuteen, Herran Henki voi tehdä sille vain vähän. Lyhytnäköinen katseemme näkee varjon, mutta ei kykene näkemään kirkkautta sen tuolla puolen. Enkelit pidättävät neljää tuulta, joita kuvaa vihainen hevonen, joka pyrkii pääsemään irti ja syöksymään yli koko maan pinnan, tuhoten ja kuolemaa kuljettaen jäljissään.”

“Nukummeko me aivan iankaikkisen maailman kynnyksellä? Olemmeko penseitä, kylmiä ja kuolleita? Oi, että kirkoissamme olisi Jumalan Henki ja henkäys puhallettuna Hänen kansaansa, jotta he nousisivat jaloilleen ja eläisivät. Meidän täytyy nähdä, että tie on kaita ja

portti ahdas. Mutta kun kuljemme sisään ahtaasta portista, sen avaruus on rajaton.” Manuscript Releases, nide 20, 216, 217.